

и са клатяше на лабиринта на леглото си; и като си протягаше членовѣтъ, пещеритѣ на земята треперяхъ и ревахъ; отъ височината на мщението и на гордостъта полубогътъ видѣ себе си униженъ и изведнажъ блъснѣтъ въ کالا. Чу са отъ далечъ единъ подземенъ гръмъ, завѣснѣтъ са вълнувахъ като отъ вѣтъръ буренъ, жертвеникътъ са виждаше готовъ да падне, треножникътъ трептеше, стълпътъ който са подигахъ на бойното поле са клатяше отъ сѣка страна; черната глава на богинята са събори отъ стълпа, и когато египтянинътъ бѣше наведенъ надъ жертвата си, паднѣ мраморната глава, и удари и рани Арбака между рамото и главата му. Този ударъ като смъртна стрѣла го порази и той паднѣ възнакъ на земята и са прострѣ безъ продума нито дума; виждаше са смазанъ отъ богинята която той но напредъ одушевляваше и призоваваше на помощъ.

— Земята отърва челата си, рече Главкъ като са исправяше на крака. Блаженъ да бѣде този страшенъ бичъ! Нека са поклонимъ на божіево провидѣніе.

Като помогнѣ на Апкида да стане той обърнѣ на горѣ лицето на Арбака. Този наистина са виждаше умрѣлъ, отъ устата му течеше кръвъ по дрехитѣ му, главата му тѣжко паднѣ отъ ржцѣтъ на Главка и потокъ отъ кръвъ потече на земята. Отново са поклати земята подъ краката имъ и са принудихъ да са държатъ единъ о другій; изведнажъ са спрѣ землетресението както и внезапно бѣ са наченжло, тогасъ и тримата безъ да са бавятъ излѣзохъ изъ проклѣтия домъ на Египтянина. Главкъ посяше въ прегрждкитѣ си любезния товаръ на Иона.

Щомъ стѣпихъ въ градината сръщихъ робитѣ и робинитѣ които бѣгахъ оплашени и на които празничната и великолѣпна премѣна бѣше противуположна като проиѣ предъ всеобщія ужасъ на тѣзи минута. Тѣ като че невидяхъ чужденцитѣ тѣи страхѣтъ бѣ обнелъ чувствата имъ. Пламениата и навѣтлива земя плашаше подиръ шестнайсетъ годишно спокойствие съсъ ново разрушеніе и гибель.

«Трусъ! Трусъ!» този само гласъ са чуваше на сѣкндѣ. Като възникнѣ спокойны помежду множеството на робитѣ и безъ да влѣзватъ въ къщата, Апкидъ и другаритѣ му засукахъ къмъ единъ отъ пѣтищата на градината, миняхъ презъ едни тѣсни врата и на мѣсечната свѣтлина, която сребръше тъмнозеленитѣ листове на алое видѣхъ наведенъ образа на слѣпото момиче което сѣдеше и плачаше горко.